

[Ole Bernt Henriksen]

linger. Det kan være, at USA og Sovjetunionen vælger at inddrage andre emner end raketterne som led i en større aftale, men det må være deres eget initiativ. Andre initiativer kan efter vor opfattelse let virke forstyrrende, således at vi gør klogt i at være tilbageholdende, også med at give de to regeringer mere eller mindre officielle råd om, hvordan de bør forholde sig. Noget andet er, at vi kan blive ved med at udtrykke håb om, at parterne – og det er begge parter – vil vise tilstrækkelig fleksibilitet til, at det første virkelige nedrustningsgennembrud kan lykkes. Heller ikke heri er der noget nyt. Ingen vil vel ligefrem beskylde den tidligere eller den nuværende udenrigsminister for at have næret eller nære ønsker om andet end gode og hurtige resultater i Genève.

Jeg har studeret de ti bud, som fhv. udenrigsminister Kjeld Olesen næsten er steget ned fra Himmelbjerget med. Det kan næppe overraske ham, at jeg finder dem noget mindre klare og noget mindre omvæltende end de originale ti bud, som siden blev grundlaget for en del menneskers gøren og laden. Men lad os nu tale om tingene. Jeg vil gerne understrege udenrigsministerens bemærkning om, at vi vist kommer til at se på de forskellige forslag lidt efter lidt, ikke nødvendigvis altid i forbindelse med forespørgselsdebatter i det høje ting.

Hvad angår socialdemokratiets forslag om motiveret dagsorden forstår jeg, at denne opfordring ikke afviger fra den tidligere og den nuværende regerings udenrigspolitiske synspunkter, idet jeg lægger mærke til de konkrete og realistiske forbehold, der udtrykkeligt er indbygget i udkastet. På denne baggrund skal jeg tilkendegive, at vi kan stemme for opfordringen og altså for forslaget om motiveret dagsorden i håb om, at vi hermed fjerner de spor af tvivl, der lejlighedsvis i de senere måneder har været om enigheden mellem os og om kontinuiteten i den danske udenrigspolitik.

Arne Christiansen (V):

Jeg vil gerne starte med at takke udenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen. Jeg mener, at nu må luften være rensset et stykke tid ud i fremtiden omkring dette problem.

Alvoren i de problemer, forespørgslen drejer sig om, understreges af, at det er socialdemokratiet, det store oppositionsparti, der har rejst den. Den er denne gang ikke affødt af venstrefløjspartierne og af de radikales sædvanlige betingede reflekser, når det gælder den frie verdens forsvar og Danmarks medlemskab af NATO.

Udenrigsministeren har i sin besvarelse klart koncentreret sig om to politiske realiteter. For det første, at en nulløsning ville være det ideelle forhandlingsresultat. Herom bør der ikke herske nogen tvivl, men kravet om en sådan løsning vil ikke være og har aldrig været ultimativt. Muligheden for andre fornuftige løsninger må selvsagt holdes åbne. Klimaet for sådanne løsninger må ikke vanskeliggøres. Selv om forhandlingerne kan ende med mindre, er ethvert skridt i retning af nedrustning og stop for våbenkapløbet et skridt i den rigtige retning. Vi diskuterer altså ikke et alt-eller-intet.

For det andet synes jeg, at der, når det gælder den atomvåbenfri zone – eller atomvåbenfrie zoner, som det nu er blevet til – må advares mod slagord og letkøbte argumenter. Det har, som socialdemokratiet sagde, da det var i regering i 1981, intet formål at udstede erklæringer, som ikke vil kunne skabe øget sikkerhed for Danmark. Norden er atomvåbenfri, og en formalisering spiller ingen rolle i Øst-Vest-sammenhæng, måske snarere tværtimod. Ganske vist er forslaget nu udvidet til andre europæiske områder, men Andropovs og Palmes ideer kan forhåbentlig næppe heller vinde et hundrede procent gehør i den socialdemokratiske lejr, der til forekommer de for ensidige – ellers har jeg fejlvurderet socialdemokratiet gennem årene.

Man skal passe på, at man ikke med slagordsprægede argumenter forsinker INF-forhandlingerne i Genève, så meget mere som man samtidig kun vil opnå en flytning af mobile kernevåben uden at have nogen garanti mod anvendelsen af disse våben. Og hvordan vil man i øvrigt fjerne Sovjets Golf-u-både, spækket med atomraketter og med Østersøen som operationsbasis og de danske bæltter som gennemsejlingsfarvande? Hvordan vil man fjerne dem, selv om man fik en 150 km zone et sted på Balkan?

Jeg vil gerne videre spørge den socialdemokratiske ordfører, hvorfor man ikke an-